

paa dette Standpunkt, og jeg anser det for det fornuftigste, saa haaber jeg, man vil erkjende, at det er uheldigt at forhindre Trafikken af Hensyn til en Konflikt med Arbejderne om nogle Dre. Jeg har, saa snart denne Sag kom mig for Dre, da jeg saae den komme frem i Bladene og hørte den omtale, taget den ganske nøgternt. Jeg henvendte mig til den ærede Indenrigsminister, talte med ham om Sagen. Jeg tror vel ikke, at det er ham, der bestemmer Sømmen for Arbejderne, men jeg tror, at han som den øverste ansvarlige Leder af disse Anliggender kunde gjøre Noget for, at den Slags Ting ikke skulde ske, i det Mindste ikke i Fremtiden, og at der raades Bød paa, hvad der er stet. Derfor spørger jeg den ærede Minister, om han billiger, hvad der efter disse Oplysninger er foregaaet, eller om han er i Stand til fuldstændig at afstræfte dem, hvad jeg betvivler. Jeg spørger, om han mener, at det er en passende Betaling for et anstrængende Arbejde for Arbejdere, der skulle leve i Kjøbenhavn, at de faae 20 Ore for Timen, om det er passende for Staten at hyde dem en saadan Betaling, og det i Vinterens strængeste Tid. Endvidere spørger jeg den ærede Minister, om han finder Anledning til at gjøre, hvad han kan, for at disse Arbejdere, der paa denne Maade have faaet deres Løn afsnappet, kunne faae deres Penge, som de faktisk have til Gode. Det kan maasse synes underligt, at jeg vil forlange disse saa Dre, men der er Folk, for hvem et Par Dre have meget at betyde, og for de Folk, der her er Tale om, betyder det maasse Brød en Dags Tid eller to. Jeg finder, at den mindste Retfærdighedshandling, der kunde ske overfor de Folk, er, at de fik de Penge, de have til Gode, at de fik Arbejde igjen, og at det blev betydet dem, at de ikke have forjet sig i nogen Retning. Thi de vare udfommanderede til at optage det Arbejde, som Andre havde forladt, og saa sagde de vel, at det kunde de ikke være bekjendte overfor deres Kammerater, men de vare villige til at gaa tilbage til deres Arbejdssted paa de samme flette Vilkaar, som deres Kammerater negtede at arbejde paa. Jeg spørger altsaa den ærede Minister, om han billiger, hvad der er foregaaet, om han vil gjøre Noget for at forhindre noget Lignende i Fremtiden, og om han vil bøde paa den Uret, der allerede er stet.

Indenrigsministeren (Singersted):

Den ærede Interpellant vil vide, at strax i Torsdags, da han anmeldte sin Interpellation her i Thinget — jeg havde allerede tidligere havt Leilighed til en Samtale med ham derom — erklærede jeg mig villig til at svare paa den, saa snart den kunde blive sat paa Dagsordenen. Jeg tilføiede, hvad jeg nu vil sige mere officielt, at det var en Selvfølge, at jeg ikke kunde anfille, hvad man sædvanlig kalder en større officiel Undersøgelse, men maatte lade mig nøie med en mundtlig Rapport om, hvad der var foregaaet i det Forhold, der omtales i Interpellationen. Kun paa et enkelt Punkt gjorde jeg det ærede Medlem et positivt Spørgsmaal, som jeg havde Anledning til; ellers maatte jeg holde mig til den mundtlige Rapport, som jeg har faaet, og som jeg tror er fyldestgjørende og vil kunne oplyse en hel Del Misforstaaelser, som det ærede Medlem har gjort sig skyldig i. Hvad angaar de almindelige Bemærkninger, hvormed det ærede Medlem indledede sin Forespørgsel, skal jeg lade dem ligge. Det er en klar Sag, at, naar Vinterarbejdsspørgsmaalet i dets store Almindelighed skulde optages til Forhandling, og der skulde træffes Foranstaltninger med Hensyn til det, tilkommer det ikke den enkelte specielle Minister at træffe saadanne Foranstaltninger. Jeg hør og maa altsaa holde mig til, hvad der vedrører min særlige Administrationsgren, og i dette Tilfælde særlig Jernbanerne. Jeg skal tillade mig at bemærke, at, hvad Arbejdsstandsningen angaar, har der været en Arbejdsstandsning paa et Par Timer, og der har endvidere været en Eftermiddag, da Arbejdet var kvitteret af en Del Arbejdere. Som Regel taget ere alle disse Arbejdere igjen i Arbejde. Der kan naturligvis være Undtagelser; det kan jeg ikke vide, og det kan ikke engang vedkommende Distriktsingenieur vide; thi i den Grad kjender man ikke de enkelte Mænd, hvor der er Tale om Hundreder af Arbejdere. I Virkeligheden ere altsaa disse Folk som Regel i Arbejde. Hvad Arbejdslønnen angaar, er jeg enig med den ærede Interpellant i, at det vilde være lidet skønsmomt, om Staten, fordi den troede, at der var særlige Forhold til Stede, gif hen og nedsatte Arbejdslønnen; men det har da heller ikke været Tilfældet. Den Arbejds løn, der her er Tale om, har været anvendt i